

havn til Folketinget via Ebeltoft og retur udgør 622 km.

Et medlem i Vordingborg, der hyppigere rejser hjem og derfor har 200 rejser om året, vil – idet afstanden fra Vordingborg til Folketinget og retur antages at være 185 km, kunne fratække 14.685 kr.

Et medlem, som bor i Århus, og som har 100 rejser til Folketinget om året, vil kunne fratække henholdsvis 8.305 kr., 11.880 kr. og 18.755 kr., alt efter om der tages udgangspunkt i afstanden til Folketinget og retur via Kalundborg (220 km), Sjællands Odde (350 km) eller Nyborg (600 km). Da det af det tidligere omtalte cirkulære om ændring af befodringsfradraget fremgår, at ligningsmyndigheden skal »lægge betydelig vægt på den skattepligtiges eget valg af transportvej«, vil et fradrag på 11.880 kr. (via Odden–Ebeltoft) næppe kunne kritiseres også under hensyntagen til det mindre tidsforbrug, befodrning denne vej vil medføre.

Men alt sammen er rent tankespind, for de pågældende har ikke haft en krone i udgift.

Frikort til de offentlige transportmidler tildeles hyppigt privilegerede og vellønnede ansatte i det offentlige og andre særligt udvalgte. (Til denne gruppe mener forslagsstillerne ikke at værnepligtige hører, men også disse vil – sådan som gældende retspraksis er – kunne benytte befodringsfradraget ifølge ligningslovens § 9 C, når de tager hjem på orlov). Det er derfor vigtigt med en hurtig reaktion fra Folketingets side for at få stoppet dette regulære hul, som har vist sig i den i 1984 vedtagne lov.

Bemærkninger til forslagens enkelte paragraffer

Ad § 1

Med det nye stk. 4 fastslås, at en skatteyder ikke kan trække befodrning fra, hvor der er benyt-

tet frirejse, hvad enten den er betalt af arbejdsgiver eller af det offentlige.

Ad § 2

Forslagsstillerne forudsætter, at loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende med virkning for alle andre end Folketingets medlemmer for at undgå, at loven får tilbagevirkende kraft for befolkningen.

Den negative forskelsbehandling af en særlig befolkningsgruppe (Folketingets medlemmer), som lovforslaget kan siges at være udtryk for, og som i mange andre sammenhænge ville give forslagsstillerne anledning til alvorlige betænkeligheder som udtryk for en krænkelse af almene lighedsgrundsætninger, gælder ikke i dette tilfælde, hvor den ulige behandling rammer lovgiverne selv i negativ retning. Vi mener, det er fuldt forsvarligt, at Folketingets medlemmer vedtager regler, som behandler os selv strengere end andre, og vi er overbevist om, at det vil øge befolkningens mistillid til Folketinget som demokratisk institution, såfremt vi, der har begået en fejl i en lovgivning, blev begunstiget herved ud over enhver rimelighed. Vi er derfor også overbevist om, at denne del af lovforslaget vil få hele Folketingets tilslutning.

Endelig skal det anføres, at endnu en begrundelse for at lade loven have virkning fra 1. januar 1985 for Folketingets medlemmer er, at selv om disse i meget stor udstrækning ikke har gjort brug af deres – om end moralsk tvivlsomme – ret, så har de, som skatteministeren udlægger lovteksten fra 1984, ret til at kræve selvangivelserne fra 1985 og 1986 ændret med henblik på en nedsættelse af den skattepligtige indkomst for det ikke fratrukne befodringsfradrag. Heller ikke denne type sager mener forslagsstillerne vil være gavnlige for befolkningens tillid til folkestyret.